

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: M. K.**, zastoupen JUDr. Filipem Chytrým, advokátem, se sídlem Polská 40, Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2004, č. j. 6 Az 37/2004 - 32,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 6 Az 37/2004 - 32 ze dne 22. 11. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 4241/VL - 02 - BE07 - 2003 ze dne 16. 2. 2004, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se stěžovateli neuděluje azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že žalovaný si při svém rozhodování neopatřil dostatečné podklady pro posouzení předmětné situace, což jej následně vedlo i k nesprávnému rozhodnutí v uvedené věci. Městský soud v Praze se pak spokojil pouze se zjištěními žalovaného. Rozsah zjištění je však nedostatečný, stěžovatel poukazuje na nedostatek pramenů a jejich jednostrannou orientaci. Ministerské zdroje ze země stěžovatelova původu

nelze považovat za dostatečně objektivní zdroj informací. Tyto orgány se při poskytování informací řídí především vlastními politickými a hospodářskými zájmy. Jako příklad možných zdrojů, které mohly být využity, uvádí stěžovatel zprávy Amnesty International, Organizace bezpečnosti a spolupráce v Evropě a Evropského parlamentu. Žalovaný tedy dle stěžovatele porušil jednu z nejvýznamnějších zásad hodnocení skutkových okolností případu, a sice zásady objektivní pravdy vyjádřené v § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Městský soud v Praze pak rozhodl nesprávně, když rozhodnutí žalovaného pro tyto procesní vady nezrušil.

Dále stěžovatel namítá procesní vadu v řízení před Městským soudem v Praze. Ten totiž rozhodl bez jednání, ač k tomu nebyly splněny podmínky. Výzva podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), byla učiněna v českém jazyce, ač jej stěžovatel neovládá. Bylo tak pro něj nemožné porozumět obsahu této výzvy a bez pomoci na ni reagovat. Byla tak porušena zásada rovnosti účastníků řízení.

Stěžovatel ze shora uvedených důvodů navrhuje napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatel navrhuje přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Žalovaný důvodnost kasační stížnosti popírá a navrhuje její zamítnutí, měl totiž dostatek objektivních podkladů pro své rozhodnutí, přitom žádný z azylově relevantních důvodů u něj není dán.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zejména zjistil, že stěžovatel již od počátku správního řízení před žalovaným uváděl, že zemi svého původu opustil poté, kdy mu v zemi jeho původu vyhrožovali teroristé. Před jeho očima mu zabili kamaráda, on se útoku vyhnul a nahlásil jej na policii. Ti byli pak dopadeni. Stěžovatel žádný další konflikt s teroristy neměl, obával se však, že jej hledali. Kromě toho stěžovatel poukazoval na špatnou ekonomickou situaci v zemi původu. Žalovaný dospěl ve správním řízení k závěru, že tyto důvody nejsou těmi, pro které by měl být stěžovateli azyl udělen, a v tomto směru vydal dne 16. 2. 2004 své rozhodnutí. Jak Nejvyšší správní soud dále zjistil z obsahu soudního spisu, stěžovatel toto rozhodnutí napadl žalobou, v níž namítal, že si žalovaný pro své rozhodnutí neopatřil dostatečné podklady a že nezjistil více informací o situaci v zemi stěžovatelova původu. Stěžovatel argumentoval pro případ svého návratu do země původu obavami z terorismu. Městský soud v Praze stěžovatelovu žalobu zamítl. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 24. 1. 2005, ten jej napadl kasační stížností dne 31. 1. 2005.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná. Vady řízení před žalovaným, o něž je opírána kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., mají svoji žalobní oporu v podobě alespoň obecně formulovaného žalobního bodu, námitka vad řízení před Městským soudem v Praze je taktéž přípustnou podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud, zásadně vázán podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. rozsahem kasační stížnosti a jejími důvody, kasační stížností napadený rozsudek přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Tvrdí-li stěžovatel, že žalovaný rozhodoval na základě důkazů, které nebyly úplné, že nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a že jeho rozhodnutí ze zjištěných podkladů nevyplývá, pak tyto své námitky ponechává pouze v obecné rovině, aniž by konkrétně specifikoval, o jaké konkrétní neúplné důkazy se jednalo, v jakých otázkách měl dále přesněji a úplněji skutkový stav zjišťovat a co mělo dle stěžovatele ze zjištěných podkladů vyplynout. V žalobě ponechal tuto námitku pouze v obecné rovině, nyní uvádí v demonstrativním výčtu jakoby zpětně, co také mohlo jako důkaz sloužit (zprávy Amnesty International, Organizace bezpečnosti a spolupráce v Evropě a Evropského parlamentu, aniž by je konkretizoval). Ze samotného správního spisu přitom žádná neúplnost podkladu rozhodnutí žalovaného nevyplývá. Pokud jde o rozsah dokazování, jak jej uskutečnil žalovaný, pak podle § 34 správního řádu je možné k dokazování použít všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci. Provádění důkazů přísluší správnímu orgánu, přitom účastník řízení je povinen navrhnout na podporu svých tvrzení důkazy, které jsou mu známy. Správní orgán přitom podle § 32 odst. 1 správního řádu musí zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí; není přitom vázán jen návrhy účastníků. Pokud stěžovatel v průběhu správního řízení před žalovaným výslovně poukazoval na obavy z teroristů a subjektivně cítil, že jej hledají, byť po útoku, jehož byl svědkem, byli dopadeni, a pokud dalším důvodem, o který stěžovatel svoji žádost o udělení azylu opíral, byla špatná ekonomická situace, aniž by poukázal na to, že by ze strany státních orgánů v zemi jeho původu vůči němu byly uskutečněny úkony, které by ohrožovaly jeho život nebo jeho svobodu, popř. že by vůči němu byla činěna opatření působící psychický nátlak nebo opatření obdobná, pak již na základě posouzení těchto skutečností mohl žalovaný učinit spolehlivý závěr o tom, že v případě stěžovatele nejsou splněny podmínky pro udělení azylu ani pro konstataci existence překážky vycestování. Ze žádných skutečností stěžovatelem uváděných nevyplývalo, že by mu nebyla poskytnuta ochrana ze strany domovského státu nebo že by útoky, na které poukazoval, byly proti němu vedeny z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Za této situace pro přesné a úplné zjištění skutečného stavu věci rozhodného pro udělení či neudělení azylu nebo pro konstataci existence překážky vycestování potřeba dalšího dokazování ze strany žalovaného nevyvstala. Nenavrhoval-li ani sám stěžovatel provedení důkazů, a neučinil-li tak ostatně ani v konkrétní rovině v řízení před Městským soudem v Praze, pak doplňovat žalovaným dokazování způsobem nyní namítaným nebylo třeba a ani soud tuto povinnost bez příslušného procesního návrhu stěžovatele neměl. Ani nyní ostatně stěžovatel neuvádí, jaké konkrétní listiny by měly být součástí podkladů rozhodnutí a co by mělo být jimi prokázáno; setrvává toliko v rovině prohlášení o neobjektivnosti těch podkladů, které shromážděny byly. Z těchto důvodů tedy nebylo důvodu ke zrušení rozhodnutí žalovaného Městským soudem v Praze a první ze stěžovatelových námitok není důvodná.

Pokud dále stěžovatel namítá, že nebyly splněny podmínky pro rozhodnutí věci Městským soudem v Praze bez jednání, ani tato námitka není důvodnou. Výzva podle § 51 odst. 1 s. ř. s. byla stěžovateli řádně doručena, což ostatně stěžovatel ani nepopírá, a ten na ní nereagoval. Pokud jde o jazyk, v němž byla výzva sepsána, pak stěžovatelovy procesní úkony před uskutečněním této výzvy nenasvědčovaly tomu, že by stěžovatel výzvě soudu nebyl schopen porozumět. Žaloba a její doplnění byly totiž sepsány v českém jazyce, nadto stěžovatel ani po obdržení této výzvy neučinil žádný úkon, z něhož by bylo možno nyní dovodit, že výzvě neporozuměl, ač učinil vše, co po něm lze při zachování principu rovnosti účastníků řízení před soudem požadovat. Výzvu ponechal bez jakékoli reakce. Pokud stěžovatel tvrdí, že na výzvu nemohl reagovat „bez cizí pomoci“, pak zřejmě míří na povinnost soudu ustanovit mu tlumočníka. Ani námitku v tomto směru nelze za důvodnou

považovat. Povinnost ustanovit tlumočníka účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, totiž však vzniká soudu pouze tehdy, pokud účastník o to požádá a pokud by pro jazykovou bariéru nemohl účinně obhajovat svá práva v řízení před soudem. Potřeba tlumočníka musí být přitom zcela zjevná a musí sama vyjít v řízení najevo. I v tomto případě tedy z úkonů stěžovatele v řízení před Městským soudem v Praze, jež předcházely výzvě podle § 51 odst. 1 s. ř. s., taková potřeba nevyplynula. Proto Nejvyšší správní soud považuje druhou ze stěžovatelových námitek za účelovou a též nedůvodnou.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu